

1. Avskrift av ett poem diktat av Carl Magnus Petersson till hundraårsminnet av en kuslig händelse som hans moder skall ha råkat ut för i sin barndom och senare berättat för sina barn. Kan även sjungas till samma melodi som folkvisan Ljungby Horn.

Poemet skrevs omkring 1920.

Den bergtagna Helena.

I början av artonhundratjugotalets tid,
en strålande sommerdag så klar,
ett sällskap barn sig samlat, frå Lia Nöbbelids by,
att plocka bär i skogen de var.

Ett antal av tretton, och i åldern de då var,
omkring tio med det fjortonde år.
I skog bland berg och backar de länge strövat har,
och slutligen mot hemmet de går.

Uppöver ett av bergen i Ödegårds hult
en förtjusande lekplats de fann.
Det unga barnasinnets blev här av glädje fullt,
de dansa och leka om varann.

Men Helena frå Liagård hon avlägsnar sig
ut till berghällens yttersta brant.
Vid sidan hon finner här en trappformig stig,
den hon klättrar utför vigolant.

Här visar sig i berget framför hennes syn
likt en dörr, och så öppnar sig den,
och hon tycker att hon också i berget kom in.
Till sitt sällskap kom hon ej igen.

Men en annan uppträder i stället ibland dem,
som var Helena fullkomligt lik.
Hon hoppar och dansar så glad i sitt sinn.
Hon talar om att hon var så rik.

Kom med mig nedför berget så skall ni där få se
de guldkammar i berget jag har
och många vackra saker av guld ni skall få se.
Kom med mig nedför berget envar.

Då ingen ville lyssna på denna fantasi
går hon ensam nedöver en stund,
så är hon åter framme med samma energi
om förslaget hon än gör sin rund.

Nej tiden är nu inne att hem vi måste gå
blev deras helt avböjande svar.
Mina guldkamrar ni väl först besöka må
och se all den rikedom jag har.

forts.

När sedan in i Willtofta hult de då kom
och Helena en broder hon har.
Hon följer dem och manar dem ännu vända om,
och mot brodern hon mest enträgen var.

När hon gjort allt förgäves och intet vinns därmed,
så knuffar hon till brodern så hårt,
åtminstone du kunde gärna följa med,
sen ilar hon mot berget alltfört.

Hon visar sig ej mera och med svikande hopp
de nu insåg att allt ej var rätt.
Helena de förlorat, men gå att söka opp,
och vända om till lekplatsens slätt.

Helena Petersdotter de ropa om varann
så det skallar där de gå framåt.
Vid ett stenrös nedhukad de slutligt henne fann.
Helt förtvivlad och tröstlös hon gråt.

När de kom fram till henne ville hon fly till skogs,
hon sitt sällskap ej kände igen.
Förvillad och förtvivlad hon nu tillfångatogs.
Omkring henne fick de bilda ring.

Förfärade de ropa till Gud som allt förmår
om hans hjälp att få henne med sig hem.
I hans tillit de slutar sin bön med Fader vår,
samt välsignelsen lästes av dem.

Och slutligen dem lyckas att lugna henne så,
att följa dem förgott hon då fann.
Av vad hon redogjorde kunde alla förstå
att den rika Helena var en ann.

För de så sent hemkomna, av stränge fadern då
de ävenså blev hotade med stryk.
För ödet som Helena sålunda måst utstå
var hon sig sedan inte lik.

C. M. Petersson.